

GEFLUISTER IN HET DUISTER

**Leesbaar voor volwassenen en kinderen
vanaf 15 jaar**

Deze paperback of E - publicatie mag door kinderen vanaf 15 jaar worden gelezen. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige, negationistische en of opruiende teksten in beschreven. De auteur wil wel waarschuwen dat sommige hoofdstukken sterk aangrijpend zijn door romantische pure Halloween horror met spoken en geesten, of soms zelfs de Dood als de huiveringwekkende figuur met de Zeis.

Niets in dit boek mag worden overgenomen, gekopieerd op gelijk welke mediadrager, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, hetzij gedigitaliseerd of op gelijk welke mogelijke manieren dan ook, zonder uitvoerige en schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

INHOUD

1. Proloog.....	8
2. Berouw uit het verleden.....	10
3. Blik naar de Eeuwigheid.....	44
4. De eeuwige diepten van de Dood.....	121
5. Gefluister in het duister.....	191
6. De spokende U-Boot 37.....	252
7. De macabere socialist.....	295
8. Het Dubbelgraf.....	308
9. Het Dodenmoeras.....	322
10. De gepeste tiener.....	337
11. Psychiatrie Obscura.....	352
12. Epiloog.....	421

PROLOOG

Deze kortverhalen zijn gebaseerd op diverse nachtmerries van de auteur die een zeldzaam talent (*zegen of vloek? Wie zal het zeggen?*) heeft dat men een ‘*Eidetisch droomvermogen*’ noemt. Dat houdt in dat de auteur elke droom, elke nachtmerrie en alles wat te maken heeft bij gebeurtenissen net onder de slaapdrempel, tot in de scherpste details kan blijven onthouden sinds zijn baby tijd tot op heden. Dat wil zeggen dat auteur dromen die hij als baby had nog steeds goed kan beschrijven. Helaas krijgt de auteur meer nachtmerries dan aangename dromen. Die zijn uiteraard zeer sterk verergerd nadat zijn geliefde echtgenote onverhoeds overleed aan een acuut en algeheel orgaanfalen. Bovendien was ze op dat moment vijf maanden zwanger van een tweeling waarop ze zich heel erg verheugden. Moeder noch kindjes konden worden gered. Daardoor kreeg de auteur gemiddeld zes op de tien dromen, nachtmerries, zelfs tijdens middagdutjes. In het totaal heeft de auteur al meer dan 400.000 dromen opgetekend vanaf zijn baby tijd (1952) tot heden. En in de veel gevallen wéét de auteur tijdens het dromen dat hij aan het dromen is (lucide dromen). Alle dromen gebruikt auteur om zijn verhalen te schrijven. Hoewel sommige nachtmerries erg gruwelijk zijn, wordt auteur niet gillend, badend in het zweet wakker. Meer nog... het tast zijn mentaal functioneren helemaal niet aan en in psychiatrie gelooft de auteur helemaal niet. Hij noemt psychiatrie een pseudo wetenschap. In een saus van een religieus fictie ontkracht hij de psychiatrie tot een nep wetenschap in zijn verhaal “*Psychiatrie Obscura*”, een ijzingwekkend kortverhaal, waar echter een grote waarheid ligt in verscholen. Trouwens, in elk horrorverhaal van de auteur zit een verborgen boodschap aan de samenleving...

De auteur wenst de lezer(es) veel spanning-, suspense- en huiverplezier bij het lezen van zijn verhalen.

Remo Pideg

ALS DE DOOD NAAR JE GRIJNST
KUN JE ALLEEN MAAR TERUG GRIJNZEN

BEROUW UIT HET VERLEDEN

De mijmeringen aan de Walpurgisnacht...

De oude man staarde schijnbaar nietsziend door het enorme venster naar de afnemende straatdrukte. De ‘Grote Oorlog’ was bijna vier jaar geleden afgelopen. Het leek nog maar pas gisteren. Voor zijn geestesoog zag hij opnieuw de eindeloze rij zwaar gewonde Duitse soldaten strompelend terugtrekken langs de oude lindebomen op weg naar hun vernielde vaderland... soldaten die op een vreemde manier het moordende mortiervuur hadden overleefd. Van die grote Duitse trots schoot weinig meer over. De heerlijke zwoele geur van de oude lindebomen woei hem tegemoet vanuit de op een kier geopend raam. De zomer naderde kennelijk met rasse schreden. De oude man zuchtte diep. Hij draaide zich om en keek zijn secretaresse aan.

“Zo, dat was alles. Beëindigt deze brief met de nodige beleefdheid blabla en leg ze maar ter ondertekening op mijn bureau. Daarna kan u naar huis gaan, mevrouw De Smet.”, bromde de oude rechter.

De vrouw staarde haar werkgever aan als was hij het achtste wereldwonder geworden. In al die jaren dat ze voor de oude rechter werkte had ze het nooit gewaagd één minuut te laat te komen of vroeger naar huis te gaan. De vijfenvestigjarige Mevrouw De Smet wist hoe kwaad de oude rechter kon zijn als ze nog maar een half minuutje over tijd kwam. Ze was duidelijk erg verward. De rechter zag het en grijnsde haar iets vriendelijker toe.

“Jaja, ga nu maar. Maandag komt u dan maar een uurtje vroeger. Goede avond mevrouw De Smet en nog een prettig eindeweek.”, grommelde hij bits.

Aarzelend stond de bange vrouw recht nadat ze de volgetikte brief uit de vooroorlogse en aftandse Underwood tikmachine had gedraaid.

“Leg maar op mijn werktafel en verdwijn.”, briepte de zonderlinge oude man.

Er klonk opnieuw die bekende krassende barsheid in zijn stem wat haar iets geruster stelde. Nauwgezet inspecteerde ze haar bureau. Als er nog maar een potlood een ietsje scheef lag kon ze zich verwachten aan één van zijn bekende striemende onaangename sermoentjes over orde en netheid. Gelukkig lag er niets onfatsoenlijks op haar werktafel. Een piepklein kruimeltje brood werd nog gauw

verwoed van haar tafel geveegd. Ze nam haar lederen handtas en liep naar de deur. De vrouw werd nagestaard door de oude rechter. Maar de man had reeds alle belangstelling voor haar verloren.

“Dag meneer de rechter, tot euh... maandag dan.”, haspelde ze nog vlug. De magistraat had haar echter niet meer gehoord. Hij was opnieuw gaan zitten achter zijn grote witte Chippendale bureau die hij voor een prikje had gekocht van een Engelse lord met wie hij goed bevriend was. Het ding was echter een fortuin waard en uiterst zeldzaam maar de rechter gaf niet om antieke dingen. Hij kocht het omdat hij de Chippendale gewoon mooi had gevonden. Gustaaf Van Daelen nam een kaft van de hoop dossiers rechts en smet het ding met een doffe klap op de groene onderlegger bovenop de getikte brief van mevrouw De Smet. Hij ontknoopte de zwarte lintjes van de kaft en bekeek het eerste blad. Het betrof een strafzaak tegen een beenhouwer die honden en katten tijdens de oorlog ving, slachtte en verkocht als superieur konijnenvlees. Maar daarvoor werd hij niet veroordeeld, wel had de man zijn buur vermoord die achter dit gruwelijk geheim was gekomen en hem eerst afperste en hem vervolgens wou aangeven. De openbare aanklager had de doodstraf geëist en gekregen. De oude magistraat diende dan ook de strafmaat te bepalen. Hij was uiteraard geneigd de substituut in zijn requisitoir te volgen. Toch kon de rechter er zijn aandacht niet bij houden. Steeds opnieuw vlogen de oude fletsblauwe ogen naar de kalender aan de muur. Mevrouw De Smet had het rode schuifraampje vanmorgen reeds verplaatst op 30 april. Morgen dus... de Walpurgisnacht. Van Daelen huiverde hoewel het vroeg warm was voor de tijd van het jaar, té warm zelfs. De oude man wist dat het weer zover was. Hij opende een lade en haalde een vergeelde sepiakleurig en verkreukte potloodtekening tevoorschijn. Het was een in houtskool getekend portret van hemzelf als jonge man en verdiepte zich in zijn mijmeringen...

De jonge, pas afgestudeerde procureur deed zijn eerste Assisenzaak...

De jonge pas afgestudeerde procureur had net een vlijmend requisitoir achter de rug en keek de jury met enige spanning aan en vervolgens naar de beklaagde. Ze moeten hem veroordelen. Dat kon niet anders. De bewijzen die hij had aangebracht waren zonder meer overweldigend geweest. Het geschuifel van

stoelen deed hem niet eens opkijken. Hij wist dat de jury zich nu ging terugtrekken om te beraadslagen. Opnieuw en steeds vlogen de ogen van de jonge Gustaaf Van Daelen naar de beklaagde die echter zijn blik strak op hem gevestigd had. Hij glimlachte de procureur vriendelijk toe. Van Daelen wist niet wat hij ervan denken moest.

Ofwel besepte de beklaagde de draagwijdte van zijn hachelijke situatie niet, ofwel trok hij er zich geen zier van aan. De procureur tipte op het laatste. Snel wendde Van Daelen zijn blik weer af en deed verwoede pogingen met een ongewone interesse een kras of vlek in de vuilwitte groezelige muur te bestuderen. Hoewel hij een krant bij zich had kon hij zichzelf er niet toe brengen wat te lezen. Daar voelde de procureur zich veel te nerveus voor. Een korte blik op zijn zilveren zakhorloge vertelde hem dat de jury reeds meer dan drie uren vergaderde. Waarom moet het zo lang duren? De beklaagde was zonder enige twijfel zo schuldig als de pest. Van Daelen trachtte zich de gezichten van de juryleden voor de geest te halen en sommige van hen zouden misschien wel sympathiseren met die vuile perverse moordenaar. Misschien daarom dat het zolang duurde?! Een volksjury moet unaniem kunnen veroordelen. De procureur hoopte echter dat de unanimité snel kwam. Het was zijn eerste gruwelijke moordzaak en de jonge man zag zijn kans schoon om ermee snel naam te maken. De deur opende zich plots. Procureur Van Daelen keek niet op maar wist dat de jury eindelijk een verdict had. Schijnbaar geïnteresseerd staarde hij slechts naar enkele papieren die uitgewaaierd op zijn tafeltje lagen, terwijl hij zijn beide handen onder de tafel hield. Zijn knokkels waren wit en zijn vingernagels boorden zich in de handpalmen... hopen.

“Is de jury tot een unaniem oordeel gekomen?”, vroeg de corpulente rechter met zijn dikke worstvingers op de tafel trommelend. Een man, kennelijk de voorzitter van de jury, gekleed in een rafelig zwart kostuum dat betere dagen had gekend, stond op en antwoordde eenvoudig met een hoge iele krassende stem, net een kraai met een hevige verkoudheid. Van Daelen moest onwillekeurig grinniken, bijna lachen. Hij staarde naar de man die kennelijk bijna van angst in zijn broek deed.

“Ja.”, galmden de hoge iele stem van deze juryvoorzitter, haast ontkennend zelfs.

“Stel dan uw verdict.”, zei de dikke rechter kregelig vanwege het lange wachten. Die dacht weer aan zijn karaf met verse wijn met een hete deerne op zijn schoot

“Wij achten beklaagde Gerolf Van Dender schuldig aan alle schuldvragen.”, mompelde de schriële juryvoorzitter met een lijkbiddersgezicht. De rechter liet zijn houten hamertje met een vlijmende harde klap neerkomen op zijn werktafel. De rechter leek kennelijk ongeïnteresseerd in dit verdict. Maar ja... hij zou de doodstraf al talloze malen hebben uitgesproken, meende de jonge procureur. Normvervaging?

“Beklaagde, sta op en aanhoor uw straf.”, grauwde de corpulente rechter hautain. Twee geposteerde geüniformeerde agenten trokken de schijnbaar onwillige beschuldigde omhoog. De man had echter zijn blik nog steeds strak en glimlachend gevestigd op de procureur. Hij scheen helemaal geen aandacht te hebben voor de strafmaat die de rechter zo meteen zou uitspreken.

“Gerolf Van Dender, u bent schuldig bevonden aan de u ten laste gelegde vreselijk gruwelijke feiten. Ik heb geen andere keuze dan u te veroordelen tot de doodstraf door onthoofding. God weze uw ziel genadig. De straf wordt over precies één week vrijdags voltrokken om 5 uur in de ochtend.”, besloot de corpulente magistraat met een nieuwe zware klap van zijn hamertje. De slag was zo hevig dat de rechter een lelijke barst had veroorzaakt in het blokje van zijn werktafel.

Procureur Van Daelen voelde zich de koning te rijk...

Schijnbaar onaangedaan staarde Van Daelen naar de weggebrachte gevangene. Hij deed zijn uiterste best zijn triomf te verbergen. Hij had immers gewonnen. Gerolf Van Dender was tot de guillotine veroordeeld. Tevredengesteld verzamelde de jonge procureur de uitgewaaierte paperassen en stak ze in zijn tas. Toch voelde de man zich nogal ongemakkelijk. Het leek alsof hij nagestaard werd door kwaadaardige zwarte levenloze ogen. Toen de procureur opkeek zag hij door het raam hoe de donkere ogen van Van Dender zich vanuit de gevangeniskar op hem priemden. Hij grijnslachte de procureur steeds vriendelijk maar vals toe. De jonge procureur voelde het angstzweet uitbreken en wist niet eens waarom. Met een ruk draaide hij zijn hoofd om, nam zijn tas en begaf zich naar de zaaldeur. Kennelijk was hij de laatste. Nog eenmaal keek de jonge man de rechtszaal rond. Zijn eerste zaak had hij glansrijk gewonnen maar besepte tevens dat het geen kunst

was geweest. De bewijzen waren overweldigend genoeg en de bekentenis van de beklagde had hij moeiteloos verkregen. Feitelijk had hij helemaal niets hoeven te doen. Opnieuw werd de procureur overvallen door een onbestemd akelig gevoel die hem leek te verlammen. Van Daelen wist dat hij met die vreemde gevoelens diende af te rekenen. Zijn oude mentor had hem daar al meermaals voor gewaarschuwd. Misschien was het nu al zo ver. Hij moest met de veroordeelde praten voor het vonnis zich voltrok. Volgens zijn mentor was dit de enige manier om komaf te maken met gemengde gevoelens van twijfel, angst en onrust. Maar zo'n bezoek aan de terdoodveroordeelde beklagde Van Dender stond hem allesbehalve aan.

Als je geweten knaagt, ga dan de confrontatie aan...

“Goede avond meneer. Mag ik opdienen?”, het viel procureur Van Daelen plots op dat zijn huishoudster steeds weer hetzelfde begroetingsopening gebruikte. Voordien had hij daar nooit enige aandacht aan geschonken. De man schudde afwezig het hoofd en begaf zich naar zijn studeervertrek. Hij had geen honger. Uit zijn tas haalde hij het dossier van Gerolf Van Dender tevoorschijn. Tegen zijn gewoonte in opende hij de kaft en begon alles minutieus opnieuw door te nemen. Vooral de bekentenis van de veroordeelde wekte zijn interesse en tegelijk afgrijzen op. De jonge procureur wist niet eens waarom hij het plots zo koud had. Zijn ogen vlogen over de regels hoewel hij de tekst van buiten kende. Uiteraard heeft hij de bekentenis van de veroordeelde nooit voorgelezen. Die was te gruwelijk, nee... beter gezegd... tè pervers.

“Mijn naam is Gerolf Van Dender. Ja... das feitelijk de naam die Maaïke van dat hoerenkot me had gegeven. Mijn moeder heb ik nooit echt leren kennen. Ze stierf amper een weekje nadat ik uit haar groezelige vettige kut werd geperst. In feite ben ik geboren in de WC - pot van mijn moeders peeskamertje en ze wist het zelf niet eens. Ze was bezig zich de pleuris te werken door de verrimpelde syf - lul van een ouwe zwarte af te lebben toen ze plots een zogenaamd hoogdringende behoefte moest doen. Natuurlijk was ikzelf die ‘hoogdringende behoefte’ Nadat ze me met veel geweld, gehijg, gesteun en gezucht eruit gescheten had ging ze verder met haar vieze lebbberwerk. Ik lag tussen een hoop stront, zeik en iets wat op een

zieke placenta leek. Gelukkig, of liever, ongelukkig genoeg was de pis in de pot niet diep genoeg geweest om me efficiënt te verdrinken. Uiteraard zette ik mijn keel open wat mijn moeder kennelijk bijna een hartinfarct bezorgde. Met haar bijgelovige simpele verstand dacht ze natuurlijk dat er een kwade geest ronddoolde. Die ouwe zwarte had zich ook snel uit de voeten gemaakt, hardop mompelend over boze djinns die niet wilden dat hij zijn minuscule heen en weer zweepende zeiklulletje abimeerde met het stinkende grotje van een zieke dikke hoer. Het was echter Maaïke die reageerde op mijn gekrijs. Maaïke was moeders beste vriendin en collega. Na elke neukbeurt met hun klanten kwamen die twee even samen om een praatje te maken... De afkeer en walging uit hun lijf drijven, zeg maar. Maaïke viste me uit de pot en begon me dadelijk te wassen. Moeder had kennelijk geen interesse of was te dronken om het op te merken. Maaïke wikkelde me in een paar groezelige met sperma bevlekte handdoeken en nam me mee naar haar kamertje. Ze trachtte me zachtjes in slaap te neuriën en legde me in de hoek van haar kot, dicht bij het haardvuur waar het lekker warm was...

Van Daelen staarde strak voor zich uit. Hij was er zeker van dat Van Denders traumatische jeugdervaringen aan de basis lagen van zijn weerzinwekkende motieven. Maar hoe kon hij zich zijn geboorte herinneren? Toch deed dat geen afbreuk aan de ernst van zijn daden. Hij was immers bij zinnen genoeg om onderscheid te maken tussen goed en kwaad. De jonge Van Daelen voelde zich erg ongemakkelijk bij de veroordeling van Van Dender. De procureur herinnerde zich de ijsskoude dode ogen van de veroordeelde die zich het ganse proces op hem hadden gevestigd. Hij stak het half gelezen blad opnieuw in de kaft en sloot het ding zorgvuldig.

“Nele... maak mij een mok hete melk en breng het naar boven.”, beval Van Daelen in de deuropening tegen zijn ondergeschikte. Hij wachtte haar antwoord echter niet af en begaf zich reeds naar zijn slaapkamer. God... wat was hij moe. Hoewel het proces van een leien dakje was verlopen had het erg veel gevegd van zijn zenuwen.

Hij herinnerde zich opnieuw de woorden van zijn mentor...

Als je geweten knaagt, ga dan de confrontatie aan...

Ja, dat zou hij doen. Een andere keuzeoptie restte hem helaas niet, wist de jonge procureur. Hij nam een nippende slok van zijn hete melk voelde zich rustiger worden. Hij was doodmoe en ging op de bedstee liggen met zijn kleren aan. Hij sukkelde snel in slaap, de hete melk verder onaangeroerd op zijn nachtkastje latend. De oude rechter bereikte wankelend zijn kantoor. Het leek alsof zijn lichaam stomdronken is maar zijn geest scherp en alert. Was dit de voorbode van een nare droom? Het leek er wel op. Als kind had hij vaak die lichamelijke catatonische toestand gehad die voorafging aan een akelige droom. Ach... die kon hij nu niet hebben. Dat was hem teveel op dit moment maar Van Daelen wist dat hij zich er niet kon tegen verweren...

De oude rechter schrok op uit zijn diepe mijmeringen...

“TSSSSJJAKK...”, daar was het ! God... daar was het opnieuw. Het ‘*getsjak*’ was begonnen en joeg de oude Van Daelen de ijzingwekkende daver op het lijf. Hij stiet een onwillekeurige gil van hevige schrik uit. Toch kon de rechter de herkomst van het geluid niet bepalen. Al elk jaar moest hij dit vreselijke hakkende geluid aanhoren... de klap van het vallende mes in de guillotinemachine.

“TSSSSJJAKK...”, opnieuw die vlijmende knal alsof een zwaard door de lucht vloog en een houtblok kliefde. Telkens opnieuw en opnieuw. Met bevende door reuma geteisterde vingers wrong hij de kurk opnieuw van de Whisky af en hield de fles tegen zijn lippen. Het gutsende vlijmscherpe gele vocht verbrandde haast zijn keel en deed hem hartstochtelijk hoesten. De fles was nu haast leeg en nog steeds voelde de rechter zich volkomen alert en bewust. Alleen zijn dronken lichaam wilde niet meer mee. De oude magistraat voelde zich kotsmisselijk worden door de opgehoopte en gistende alcohol in zijn zwaar belaagde maag. Hij kon niet voorkomen dat zijn dure Perzische tapijt spoedig bevlekt was met een stinkende geel groene blubber. Het kon hem op dat moment weinig verdommen.

Bevend ging de oude Van Daelen zitten. Het zweet gutste van zijn voorhoofd en hij wist niet of het door de vroege zomerwarmte kwam of angstzweet was. De man sloot zijn ogen en leunde achterover. Waar bleef die verdomde zaligmakende vergetelheid die hij telkens kreeg en wakker werd op de volgende dag van één mei? Het leek erop dat hij dit keer de ijzingwekkende nacht zal moeten

doorbrengen met dit vreselijke lawaai... een lawaai dat enkel bestemd is voor zijn eigen oren.

De jonge procureur ontwaakte met een vreselijke hoofdpijn...

De procureur werd wakker door het gekletter van de striemde voorjaarsregenbuien op zijn raam. Het bezorgde hem een afschuwelijke barstende koppijn. Kennelijk was het vroeg in de morgen want het was nog vrij donker. Opnieuw weerklonken de woorden van zijn mentor in zijn geest. Hij zou straks Van Dender bezoeken. Het idee stond hem niet bijster aan maar omwille zijn gemoedsrust had hij weinig keuze. Van Daelen stond gauw op en trok nieuwe kleren aan. Het was de eerste keer in zijn leven dat hij met kleren aan had geslapen. Een bescheiden zacht klopje op de deur verstoorde zijn verwarde gedachtegang.

“Ja?”, mompelde hij bars

“Mijnheer, mag ik het ontbijt opdienen?”, klonk de stem van zijn huishoudster ietwat gesmoord.

“Alleen koffie Nele, niks anders.”, gromde de procureur vrij bars.

Hij luisterde naar de zich verwijderende voetstappen van Nele en dacht na. De confrontatie met Van Dender zal zeker geen lachertje zijn. Daar was de jonge Gustaaf van overtuigd. Maar hij had geen keuze, de lessen van zijn oude mentor indachtig. Procureur Van Daelen liep naar zijn werktafeltje waar het dossier van de veroordeelde nog open gespreid lag. De magistraat herlas het eerste blad van de bekentenis toen hij plots gestoord werd door een nieuw bescheiden klopje op de slaapkamerdeur. Het irriteerde hem mateloos.

“Mijnheer, twee heren wensen u dringend te spreken.”,

“Wie zijn ze?”, vroeg hij verbaasd.

“Inspecteur Van Molenbeke en nog een andere onbekende heer.”, zei Nele beleefd.

“Leid ze naar mijn studeervertrek en zeg dat ze moeten wachten.”, riposteerde de procureur geërgerd door het onverwachte bezoek. Zeker van inspecteur Van Molenbeke die hij niet kon zien of ruiken. Hij vroeg zich af wie de andere zou zijn.

“Goed mijnheer.”, antwoordde Nele verder onverstoort. Ze was de grillen van de procureur volkomen gewend en stoorde er zich niet meer aan.

Van Daelen vroeg zich af waaraan hij dat vreemde bezoek te danken heeft. Hij kende inspecteur Van Molenbeke vrij goed. Arrogant en pedant maar wel bekwaam. Vreemd genoeg heeft de politiemans hem nooit eerder met een bezoek aan huis vereerd en dan nog met een onbekende. Het moest dus belangrijk zijn. Toch maakte de magistraat niet dadelijk aanstalten om snel naar beneden te gaan. Kalm en bedaard verzamelde hij alle rechterlijke stukken over het proces van gisteren en borg ze in de openliggende kist die hij daarna zorgvuldig sloot door de zwart katoenen lintjes te strikken. Hij stak de dikke kist in zijn aktetas en begaf zich eindelijk naar zijn slaapkamerdeur. Zijn nieuwsgierigheid om wat die twee heren hem zouden vertellen was groot. Maar dat zou procureur Van Daelen nooit laten blijken.

“Waarmee kan ik u van dienst zijn heren?”, begroette Van Daelen beide mannen droog en lijk. Inspecteur Van Molenbeke nam het woord.

“Euh, edelachtbare... onze verontschuldiging dat we u zo plots lastig vallen. Deze mijnheer hier is Monsieur Besancourt, de Voorzitter van het Brussels Hooggerechtshof.”, begon de man op een deftige onderdanige toon. Van Daelen trachtte de man te taxeren maar die verstond kennelijk de kunst zichzelf een neutrale aanblik te geven. Hij begroette de man vormelijk en beleefd. De politie inspecteur hernam ietwat zenuwachtig geworden, het woord. Wat hij te vertellen had zou de procureur niet bevallen, wist de politiemans.

“Monsieur Besancourt heeft gisteren het gratieverzoek van veroordeelde Van Dender ondertekend. De gevangene zou vanmiddag ook moeten worden overgebracht naar de Brusselse gevangenis waar hij door gerenommeerde artsen zal worden opgevolgd en onderzocht.”, zei Van Molenbeke nogal vromelijk en plechtig. Procureur Van Daelen hoorde het nieuws vrij onbewogen aan maar innerlijk ziedde hij van pure woede. Van Molenbeke overhandigde het door de koning ondertekende gratieverzoek maar Van Daelen nam het document niet aan.

“Zeg tegen Monsieur Besancourt dat hij te maken heeft met een gevaarlijke moordenaar die onder de jurisprudentie van Antwerpen valt. Hij moet begrijpen dat de koning hier geen enkele inspraak heeft.”, het Orangistisch gevoel was bij de jonge procureur zeer levendig. De procureur wist dat Van Molenbeke niet erg taalkundig onderlegd was en had heimelijke binnenpretjes toen hij naar het meer

dan gebroken Frans van de inspecteur luisterde. Toch scheen Monsieur Besancourt de inhoud van de zin te hebben begrepen en keek Van Daelen minachtend aan.

“Tis van gij de moet. Voici de papiereu recours en grâce van le roi. Tis gij van niks te zeg hebben.”, schruwde de man uit in een meer dan erbarmelijk geradbraakt Vlaams - Nederlands. In perfect en onberispelijk accentloos Frans antwoordde de procureur hautain en gevat wat de Brusselse bezoeker een kleur van woede bezorgde.

“Monsieur Besancourt, ik erken de jurisprudentie van het Brussels Hof hier niet. U dient een aanvraag in te leveren bij het Antwerps gerechtshof waarna een proces zal voorkomen en het is onze Antwerpse Voorzitter die daarover beslist. Helaas duurt zoiets enkele maanden en heeft de veroordeelde zijn gerechtigde straf allang gekregen.”, gnuifde Van Daelen tevreden. Daar had die kickenfretter niet op terug. Toen glimlachte Besancourt vals, alsof hij dit verwacht had en haalde een ander, weer officieel document tevoorschijn. De ogen van Gustaaf werden zo groot als schoteltjes. Die man toonde een bevelschrift, ondertekend door hun eigen Antwerpse Voorzitter. Nauwgezet bestudeerde de procureur de handtekening. Het was onmiskenbaar écht alsook de ringzegel in de rode was. Het leek alsof inspecteur Van Molenbeke binnenpretjes had. Dat ontging Van Daelen niet en die zwoer het hem ooit betaald te zetten.

“U zal hem pas kunnen meenemen over vier dagen.”, gromde de procureur met ingehouden kokende woede. Hij voelde zich diep beledigd. Monsieur Besancourt schudde het hoofd en repliceerde een nogal gemelijk antwoord in het Frans.

“Neen meneer de procureur. De gevangene gaat vanmiddag met mij mee.”, bromde de man zeer beslist. Toen voelde inspecteur Van Molenbeke zich geroepen in het gesprek te mengen. Hij stond de procureur bij. In principe zou dit administratief wel enige tijd vergen. En over vier dagen wordt Van Dender onthoofd. Misschien, misschien... In het bevel van Brussel staat niets om de terechtstelling tegen te houden, meende de procureur te weten. Dat Van Dender zijn gerechtigde straf op deze banale administratieve wijze zijn straf zou kunnen ontlopen had Van daelen woedend gemaakt.

“Non monsieur, dat kan niet. Van Dender is nog steeds onze gevangene. Wij zullen hem naar Brussel escorteren en dat kan pas zoals de heer procureur zei... over vier dagen.”, bromde Van Molenbeke tegenwerpend.

Van Daelen keek met enige verbazing naar de politie ambtenaar en knikte. Besancourt bekeek beide Vlaamse mannen met een blik van onverholen minachting maar wist dat hij geen keuze had.

“Bon, Over vier dagen kom ik terug om de gevangene te halen.”, knarste de man. Na deze woorden liep hij bruusk naar buiten zonder de inspecteur en de procureur nog te groeten. De Brusselse voorzitter werd nagestaard door de beide mannen.

“Dat onze Voorzitter zo’n stom gratieverzoek ondertekende gaat mijn petje te boven. Maar ik weet dan ook weinig van politieke justitie af.”, bekende Van Molenbeke deemoedig. Procureur Van Daelen kon niets anders dan instemmend knikken, voluit tegen zijn zin. Nadat de politie inspecteur uitgelaten werd, maakte de jonge procureur zich klaar om naar de gevangenis te gaan. Niet dat hij daar veel zin in had maar... het is nodig! Hij moest absoluut de confrontatie aangaan met de terdoodveroordeelde. Daaraan viel niet te ontkomen wilde hij met zijn geweten vrede hebben.

De ouder rechter meent dat het getsjak uit de diepste catacomben van het Justitiepaleis komt...

De oude rechter voelde zich zwak en lusteloos. Hij staaarde met enig afgrijzen naar zijn dure Perzische tapijt en schudde knikkebollend zijn hoofd. God wat voelde hij zich moe... doodmoe... zo meteen zou het ‘*tsjakkende*’ geluid opnieuw horen.

“TSSSSJJJAKK.”, God-nog-aan-toe... daar was het weer! Van Daelen voelde zich ellendig en miserabel. Hij had echter geen keuze dan de gruwelijkheid van dat geluid in al zijn plechtstatige majesteit te ervaren. Een afschuwelijk ijzingwekkend geluid dat terdoodveroordeelden als horen net voordat ze hun laatste adem uitbliezen.

“TSSSSJJJAKK”, dit keer leek het interval tussen het eerste en daarop volgende ‘*getsjak*’ korter te worden. Dat was de eerste keer dat de oude rechter dat meemaakte. De oude man liep naar de gang en luisterde scherp.

“TSSSSJJJAKK”, verdomme... daar was het alweer. Hij trachtte de herkomst van het akelige lawaai te oriënteren. Het leek van beneden te komen, vanuit de grote hall, kennelijk was het afkomstig uit de duistere catacomben in de onderaardse kerkers in dit justitiepaleis. Moeizaam hervatte de oude rechter zijn zoektocht

naar de oorzaak van het getsjak en het vreemde angstwekkende geschuifel. Hij bereikte de brede witte marmeren trap. Met beide handen hield hij zich vast aan de leuning terwijl hij trede na trede afdaalde. Het was al vrij duister in de grote hall. Het bleke maanlicht wierp grillige boosaardige donkere schaduwen op de vloer. Het leek alsof de schaduwen een eigen leven leiden. Snel wendde de oude rechter zijn blik af en richtte zich naar de conciërgeverblijven, vlak naast de ingang van het gerechtelijk gebouw. Door het raampje leek een zwak licht van een kaars te branden. De oude man begon als een krankzinnige gek op de deur te kloppen en te bonken.

“Alfred, Alfred, ben je daar? Open vlug die deur.”, krijste hij luid brullend. Er kwam echter geen reactie. De conciërge Alfred leek zich niet in zijn verblijf te bevinden. Haast paniekerig herhaalde Van Daelen zijn getier en geroep, terwijl hij met beide vuisten op de deur trommelde. Maar wat was dat achter hem? Een knokige ijsskoude skeletachtige hand greep naar zijn schouder en deed het hart van de oude rechter haast stilstaan...

Het gesprek met de terdoodveroordeelde Gerolf Van Dender...

De tocht doorheen de gutsende ijsskoude regen was geen lachertje. Hij had uiteraard een koets kunnen vragen doch liet het liever zo. Na een dik halfuur bereikte hij de oude gevangenis van Antwerpen. De procureur was door en door nat maar dat was wel het minste van zijn bekommernissen. Hij begaf zich naar het planton waar een zuur kijkende wachtmeester of hoofdcipier hem onwillig vragend aanstaarde.

“Ik kom voor gevangene Gerolf Van Dender. Mijn naam is Gustaaf Van Daelen, Procureur des Konings.”, gromde hij vlijmend bars. Hij keek de oudere man in de rood gaderde ogen. Drankzucht dacht de jonge procureur met afgrijzen.

“Weroem motte gaai em spreken? Die go toch binnenkort nor t schavot, zenne kop deraf!”, klonk het in een wauwelend afschuwelijk nasaal Antwerps dialect.

“Dat gaat u niet aan. Breng me onmiddellijk bij de gevangene.”, zei de procureur met nauwelijks verholen woede. De wachtmeester haalde onverschillig zijn schouders op en riep om zijn ondergeschikte die hijgend kwam aangestrompeld.

“Breng meneer de procureur naar die godverdoemde menseneter.”, grommelde

hij. De geüniformeerde cipier klakte stram met zijn hielen en wenkte Van Daelen. Zwijgend bereikten beide mannen de cel van Van Dender.

“Meneer, zou u daar nu echt wel binnegaan? Het stinkt er vreselijk en die man is levensgevaarlijk. Hij zou u in stukken kunnen scheuren en opvreten.”, zei hij.

“Maakt u zich geen zorgen. Ik ben wel meer gewend dan een luchtje van bedenkelijk allooi.”, riposteerde Van Daelen kortaf. Secondelang weerklonk alleen het piepend geschuif van roestige grendels en het ratelend geknars van de oude gevangenisleutel. De procureur stapte langzaam binnen. Hij zag een vormeloze gedaante in een donkere hoek, te midden van stinkend groenachtig geworden stro zitten. De gedaante had een kap over het hoofd getrokken zodat Van Daelen zijn gezicht niet kon waarnemen. De geur van oude verschaalde urine vermengde zich met het weinig aantrekkelijke aroma van rottende koolsoep. Van Daelen zag een mok met een grijsgroene vloeistof waar al een dikke laag schimmel op dreef. Haast kokhalzend wendde de procureur zich af van het stinkende tafereel. Dat was inderdaad niet om aan te zien, laat staan ruiken, vond de jonge procureur. Die cipier had wel gelijk. Maar er was geen weg terug. De confrontatie wenkte en kon hem verlossen van gewetenswroegingen of hartenpijnen. De weg naar de top is bezaaid met gruwelijke doodskoppen had zijn mentor hem steeds ingepeperd. Ja juist!

“Welkom heer procureur. Neemt u plaats.”, klonk het plots uiterst beschaafd en vriendelijk. Een terdoodveroordeelde die weinig met zijn leven inzat... vriendelijk bleef, geen spat doodspaniek vertoonde... dat was nooit eerder voorgekomen in de rechterlijke analen, wist de jonge procureur Gustaaf Van Daelen.

“TSSSSJJAKK”... een oorverdovend geluid benam de jonge magistraat haast de adem. Het was een erg enerverend schrapend en snel geluid van een vallende bijl “Ach... ze zijn hun speelgoed aan het testen.”, zei de terdoodveroordeelde vrolijk.

“Speelgoed?” klonk het verrast.

“Ja inderdaad... de guillotine, natuurlijk.”, zei Van Dender nog steeds vrolijk.

“U komt om hulp, nietwaar heer procureur? U zit met misselijkmakende twijfels, nietwaar? Vertel ze me maar. Ik kan u misschien helpen.”, klonk het nog steeds zeer vriendelijk. Van Daelen was van zijn stuk gebracht maar probeerde het niet te laten merken. De gedaante leek te staren naar een bepaald punt op de muur

tegenover hem. De procureur trachtte zijn blik te volgen. Er kleefde iets op de vuile groezelige gewitte muur achter Van Daelen.

Het was een potloodtekening op een stuk oud en groezelig papier. Van Daelen stond recht om het ding beter te bekijken en merkte tot zijn ontzetting dat het een portret was van zijn eigen gezicht. Hat was echt het perfect getekende spiegelbeeld van zijn gezicht. De man was dus een waar kunstenaar, zag de procureur.

“Een meesterwerkje hé? Al zeg ik het zelf.”, grinnikte Van Dender. Hij ging verder maar werd onderbroken door een nieuwe venijnige hak.

“TSSSSJJAKK...”

“Ze kunnen hun plezier kennelijk niet op.”, grapte de gevangene. Geïrriteerd wendde Van Daelen zich naar de deur en riep de wachtende cipier die haastig kwam aangelopen. Een magistraat laat je immers niet wachten.

“Hou daarmee op.”, siste de procureur woedend tegen de bange cipier.

“Euh? Ik begrijp u misschien niet zo goed. Met wat moet ik ophouden, meneer?”

“Dat enerverend verdomde lawaai... gij godvergeten stomme idioot!”, brulde Van Daelen kwaad. De cipier keek hem verbaasd aan. Hij had immers geen weet van lawaai. Het was eerder rustig en doodstil hier. Maar de man besloot het spel mee te spelen en antwoordde maar lukraak door te stellen dat hij ermee ging ophouden.

“Goed meneer de procureur. Ik laat het ophouden.” Van Daelen hoorde de terdoodveroordeelde Van Dender smakelijk grinniken.

“Denkt u nu echt dat ze daarmee zullen ophouden waarde heer procureur?”, het klonk als een mix die het midden hield tussen spot en medelijden. Gustaaf ging er niet op in en nam weer plaats op de kleine kruk, nadat hij met zijn handschoen het zitvlak voor de zoveelste keer had afgeklopt. Vuil en stof kun hij zeker niet hebben. “Vertel me eens, wat dreef je ertoe dat kleine meisje en haar zwangere moeder te vermoorden en vervolgens nog op te eten ook?”, de gedachte daaraan maakte hem misselijk. Maar hij moest het absoluut weten.

“Hèhè... ik wist dat u deze vraag zou stellen. Het is echter heel simpel maar sta me toe enkele verduidelijkingen te plaatsen alvorens ik tot de kern van uw vraag kom.”, zei Van Dender vormelijk beleefd en nog steeds erg vriendelijk. De gevangene scheen diep adem te halen alsof hij een duik wilde nemen in de mistige verten van zijn eigen diep verdorven leven.

“Zoals u weet werd ik verder grootgebracht door Maaïke, nadat moeder haar laatste syfilisadem uitblies in haar bed tijdens haar werk. Maaïke voedde me met harde korsten droog beschimmeld brood die zij in wat oude verzuurde melk sopte. Ze wiegde me ook vaak in slaap, dicht tegen de warme haard. Af en toe kon ik een op en neer wippende behaarde, door cellulitis zwaar geteisterde kont van een klant zien op haar bed. De atmosfeer was vaak bezwangerd met een kakofonie van gehijg, gezucht, gesteund en aaaaa’s. Feitelijk werden deze geluiden mijn persoonlijk slaapwiegenliedje. Als baby en kleuter verliet ik haar peeskamertje nooit want dat belette Maaïke me. Ook de Madame wist van mijn bestaan. Maar Maaïke was immers haar beste werkpaard en dus liet ze het maar toe. Een geluk voor me. Tja...”

De gevangene hield even op om een teug te nemen van zijn mok gevuld met half doorschijnend vuil water. Van Daelen kon duidelijk de beschimmelde muffheid ervan ruiken. Hij kokhalsde even.

“Maaïke leerde mezelf weg te werken en doodstil te wachten als ze een klant in haar peeskamertje ontving. Ik groeide dus op te midden van orgasme geluiden en rondvliegend grijsachtig sperma. Toen ik 10 jaar werd leerde ze me haar kamertje netjes te houden. Ik was blij met deze verandering want weet je was het is om al die jaren niets te doen, zelfs niet eens te praten? Ik kweet me goed van mijn taak en zelfs zo goed dat Maaïke door haar klanten werd beschouwd als de properste hoer in de stad. Daardoor kon mijn pleegmoedertje meer vragen en derhalve haar Madame met trots vervullen. Later mocht ik ook de kamertjes van de vijf andere teefjes reinigen. Spoedig werd de Madame haar hoerenkot het netste bordeel van de stad en verveelvoudigde haar klantenbestand.”, Van Dender scheen zichzelf een rustpauze toe te kennen. Dat irriteerde de jonge procureur mateloos maar hij wist dat hij de gevangene niet kon dwingen.

“Ga verder, verdomme.”, knarste Van Daelen woedend om de onderbreking...

De oude conciërge Alfred moest rechter Van Daelen begeleiden in de catacomben...

“Mijn God, Alfred... je liet me de pleuris schrikken.”, kreet de oude Van Daelen hartstochtelijk van doodsangst uit. De conciërge trok zijn magere hand zwaar geschrokken terug en mompelde een stamelende en nederige verontschuldiging.

“Het is al goed... het is al goed man, maar doe dat verdomme nooit meer.”, de rechter had zijn oude barsheid weergevonden. Het teruggekeerde boze en tirannieke gevoel in zijn oude stramme lijf deed hem deugd. Dat overwon zijn vreselijke angsten.

“Waarmee kan ik u van dienst zijn heer rechter?”, piepte Alfred bang. Van Daelen kon soms flink te keer gaan en hij had dat ooit al eens meegemaakt. De oude rechter keek hem even besluiteloos aan, niet wetende wat te zeggen.

“Eum... euh... ik moet even naar de archieven in de catacomben.”, hakkelde de oude rechter. Alfred zuchtte van diepe opluchting. Er kwam geen uitbrander.

“Goed meneer, ik haal de sleutel wel eventjes voor u.”, piepte de oude man onderdanig beleefd. De oude magistraat had echter helemaal geen zin om alleen te gaan. Alfred moest maar meekomen. Het getsjak kon misschien iets akeligs zijn en Van Daelen wilde er niet mee alleen worden geconfronteerd.

“Oh nee, oh nee man... Alfred. Je gaat met me mee. Als oude man ben ik niet goed meer te been. Je moet me helpen en ondersteunen.”, mopperde Gustaaf Van Daelen. De conciërge zuchtte diep. Hij had een gloeiende hekel aan de akelige donkere kerkers die uiteindelijk uitmondten in de diepste catacomben waar ze tijdens de tachtigjarige oorlog van de Spaanse hertog Alva gevangenen gruwelijk martelden en ter dood brachten. De conciërge trok eveneens een zuur gezicht. Het idee die muf ruikende kelders in te gaan stond hem allerm minst aan, maar de rechter was ook zijn broodheer en dus had hij weinig keuze. Dan had hij toch liever de uitbrander. “Goed meneer de rechter.”, kraste hij met een verstikt bang geluid.

“Prima. Haal twee kaarsen met kandelaar. Dan gaan we de kerkers in.”, zei Van Daelen met een van angst licht overslaande stem.

“Euh... meneer de rechter, wat moeten we in de kelder gaan doen?”, de stem van Alfred klonk plots twee octaven hoger. De oude magistraat had deze vraag niet verwacht ofschoon het wel logisch was. Hij kon de conciërge moeilijk verklappen dat het vreselijke ‘*getsjak*’ hem daartoe heeft gebracht en dat hij wilde weten vanwaar het kwam en wie of wat het veroorzaakte.

“Ik moet enkele oude dossiers terugvinden in verband met een moordzaak. Het gaat om precedentes, heel belangrijk, Alfred.”, klonk het bitter weinig overtuigend. De conciërge begreep niets van het juridisch jargon maar knikte desalniettemin instemmend. De zwarte eikenhouten oude deur die naar de onderaardse krochten leidde was op twintig passen van beide mannen verwijderd. Elke stap leek een eeuwigheid te duren. Alfred voelde zijn knieën knikken. Hij vervloekte zichzelf naar de rechter te hebben geluisterd. De rijk blauw geaderde hand van de oude rechter naderde langzaam de grote bronzen deurklink en draaide die voorzichtig om. De deur ging traag open en een diep duister gaapte vanuit de opening vermengd met een rottende geur van verstikte aarde en gistende planten die letterlijk in het gezicht van beide mannen woei...

De terdoodveroordeelde Van Dender vertelt zijn verdere levensloop...

“De madame was natuurlijk erg tevreden en beloonde me door af en toe de restjes toe te gooien die haar hond links liet liggen, wegens tèt rot.”, vervolgde Van Dender na een onderbreking van vijf minuten. Zijn eigen gedachtegang leek hem in verwarring te brengen. Procureur Van Daelen luisterde tenminste erg geboeid. Eigenlijk begreep hij zichzelf niet.

“Het was voor het eerst dat ik vlees, beter gezegd, rottend slachtafval te eten kreeg. Je kan niet geloven hoe lekker ik dat vond. Ik likte de kom helemaal leeg. Er bleef niets achter. Maar de fatale dag naderde met rasse schreden.”, grauwde de terdoodveroordeelde met een stevige brok in zijn keel. De man was dus wel gevoelig, meende de jonge magistraat. Voor het eerst zag de procureur een peilloze afgrond diepe haat in de ogen van de gevangene. Zijn ogen lijk heftig donker... bijna zwarter dan de zwartste nacht ooit.

“Fatale dag?”, drong Gustaaf Van Daelen aan. Hij wilde het absoluut weten.

“Ja inderdaad heer procureur. Het werd een samenloop van een trieste reeks toevalligheden die me gemaakt hebben tot wat ik nu ben.”, zei Van Dender. De woorden werden letterlijk vol haat uitgespuwd. Die intensiteit van de haat deed de jonge procureur gruwen. Toch bleef hij aandringen. Er lag zoveel bekendheid in. “Vertel het me.”, antwoordde Van Daelen iets zachtmoediger dan hij gewild had. “Dan toch zo vurig nieuwsgierig heer Procureur?”, zijn stem klonk spottend met

een gemoedelijke ondertoon. Van Daelen trok een zuur gezicht. De gevangene was hem te vlug af en wel in alle opzichten. Zijn intelligentie was onmiskenbaar hoog. “Ja juist... die fatale Woensdagmiddag, ik ruimde net de kamer van Maaïke op en er kwam een man binnen die ik nooit eerder had gezien. Hij noemde zich Jean-Paul, een enorme vetpens met leubberende soeplippen die zelfs mee wiegden en zwiepten als hij stapte. Zo dik waren ze. Hij keek me loensend en vals aan, met een blik van hevige begeerte. Toch deed hij me eerst niets en verliet het peeskamertje van Maaïke. Toen zij terug was trachtte ik met mijn zwaar beperkte woordenschat haar te vertellen dat een onbekende man had aangedurfd haar kamertje binnen te komen zonder dat zij er was. Ik beschreef zo goed ik kon zijn stinkende lijfgeur en toen werd Maaïke doodsbleek. Ze bezwoer me uit de buurt van die man te blijven. Het was de uitsmijter van Madame en geen enkele kleine jongen was veilig voor hem.”, schruwde Van Dender. Procureur Van Daelen kende het verhaal, al had Van Dender het hier wat intensiever en meer gedetailleerd uit de doeken gedaan.

“Het viel me toen al op dat alle meisjes bang van hem waren en ik denk dat de Madame hem gebruikte om hen onder de duim te houden. Maar toen hij me had gezien was de afgrijselijke begeerte in zijn loensende blikken onmiskenbaar. De volgende dag, nadat Maaïke voor de Madame boodschappen moest verrichten kwam Jean-Paul opnieuw het kamertje binnen. Ik lag op mijn plekje naast het haardvuur te slapen op de harde houten vloer. Ik had niets door en sliep de slaap der rechtvaardigen. Wel, ik had de onhebbelijke gewoonte met mijn mond open te slapen. Dat had Maaïke me geleerd om snurken tijdens haar werk te vermijden. Vette Jean-Paul had zich op zijn knieën voor mijn gezicht geposteerd en wurmde zijn half slappe stinkende droplul in mijn mond die haast openscheurde. Hij... God... ik haat die vent!”, gilte Van Dender plots. Die verbale uitval deed Gustaaf hevig schrikken. Hij was er kotsmisselijk van geworden. Van Dender werd plots onderbroken door het gorgelende braakgeluiden van de procureur die zijn lege maag binnenste buiten keerde op het vuile stro. De gevangene schonk er weinig aandacht aan en vervolgde onverstoord zijn verhaal. Die procureur was een halfzacht lammetje vond de terdoodveroordeelde minachtend.

“Hij loste spoedig zijn grijsgroene kwakje in mijn mond. Je kan niet geloven hoe vies zoiets smaakt. Ik spoog dat stinkgoedje uit voor het in mijn maag belandde. Maar die klap heb ik helaas niet zien aankomen. Jean-Paul brulde me toe dat zijn

sperma heiliger is dan de paus en ik het recht niet had zo iets edels uit te spuwen. Meer nog, ik zou blij moeten zijn met de eer het sperma van die rottige hoogverheven Jean-Paul te mogen slikken. Mijn kaak was uiteraard vuurrood geworden van die harde vlakke klap. Zijn vuile stinkkwakje droop van mijn lippen en bevlekte ook het versleten tapijt van Maaïke. Opnieuw een harde klap op mijn gezicht. Zijn dikke worsthandsen waren hard en eeltig. Kennelijk kreeg ik plots een rood waas voor de ogen. Ik ben er nu nog niet achter of het razernij was of simpel een gesprongen adertje in mijn ogen. Feitelijk deed dat er niet toe. Ik was veel te bang van die stinkende Jean-Paul om iets terug te doen.”, huiverde Van Denderboos.

“TSSSSJJJAKK...” klonk het opnieuw. Procureur Van Daelen schrok er hevig van en liep plots kwaad naar de celdeur. Kennelijk had die rotcipier het niet begrepen! “HOU DAAR IN GODSNAAM MEE OP !”, brulde hij zo hard hij kon door het luikje. Hortend en hijgend kwam de cipier aangelopen. Al die trappen omhoog was niet bepaald aangenaam voor een man die aan een ernstige morbide obesitas leed. “Waarmee meneer de Procureur? Wat hebben we nu weer misdaan?”, piepte de cipier vragend. De magistraat werd iets kalmer en trachtte uit te leggen dat het guillotinegeluid enerverend en erg onaangenaam is tijdens een diepgaand gesprek. “Stop gewoon met dat akelige geluid. Speel er niet meer mee.”, bromde Gustaaf. “Met wat niet meer spelen?”, klonk het onthutst. Procureur Gustaaf Van Daelen reageerde er niet meer op en liep terug naar zijn zitje voor de gevangene. Maar zijn gezichtsuitdrukking sprak boekdelen. Het was niet alleen onaangenaam maar sowieso ijzingwekkend. Hij wist dat er cipiers waren die er plezier in schiepen geluiden van folterwerktuigen luid te laten weerklinken om gevangenen te pesten. “Het stoort u ontzettend hé, heer Procureur?”, vroeg de gevangene. Het was meer een stevige bevestiging dan een vraag. De magistraat ging daar niet op in. Hij wilde het ganse verhaal kennen uit de mond van de terdoodveroordeelde en dat guillotinelawaai was slechts bijkomstig.

“Ga maar gewoon verder.”, klonk het kortaf en gemelijk...

De conciërge wilde uit de catacomben weg...

“Aie, heer rechter, dat stinkt daar ontzettend. Wilt u wel écht naar beneden gaan?”, Alfred kon zijn afschuw niet verhullen en kokhalsde haast van de rottende geuren. Het was alsof een eeuwenoude doods-kist met een nog steeds ontbindend lijk werd geopend die veel te lang onder water was blijven liggen. Een andere omschrijving kon de oude Alfred er niet aan geven.

“Verdomme Alfred, man toch! Verman je nu eens. Je bent toch geen bang kind?!”, knorde Rechter Van Daelen flink geïrriteerd. Toen hoorde hij het, die knalharde en vlijmscherpe hak van een neervallende bijl.

“TSSSSJJJAKK...”

De oude rechter Van Daelen stiet een gil van schrik uit. Dat was haast teveel geworden voor Alfred die het ook acuut uitkrijste van doodsangst. De oude rechter voelde zich plots beter worden. Alfred had dus het huiveringwekkende geluid ook gehoord!

“Heb jij dat nu ook gehoord, Alfred?”, vroeg de oude magistraat vurig en hoopvol. “Ik zag u schrikken rechter door de zuchtende wind doorheen de kieren. Dat is ook erg akelig.”, mompelde de conciërge beverig.

“Maar nee man.... Heb je dat “*getsjak*” dan niet gehoord?”, vroeg Van Daelen wanhopig. Toen keek de huisbewaarder vreemd op. Heeft de akelige atmosfeer de oude rechter van zijn verstand beroofd? De oude rechter liet het onderwerp verder rusten en met een bruuske korte hoofdbeweging beduidde hij de huisbewaarder verder te gaan, iets wat deze zeer tegen zijn zin deed. De gang die schuin naar beneden liep ademde langzamerhand een beschimmelde rottingsgeur van oud, vergaan papier en plantenresten. Plots splitste de gang zich in een T-vorm. De magistraat aarzelde. Hij luisterde erg scherp maar het leek geheel doodstil te zijn. “We gaan links, naar de archieven.”, murmelde hij zachtjes. Uit zijn stem droop de doodsangst haast fysiek af. De conciërge verstond hem nauwelijks maar liep niettemin naar links, op de voet gevolgd door de oude rechter Gustaaf Van Daelen. “We zijn bijna bij de archieven, meneer de edelachtbare. Het is nog een klein ietsje verder. Heeft u me nog nodig?”, piepte de conciërge banger wordend met de minuut. Hij wild hier weg... weg van die stinkende lijkenluchten... de duisternis... De rechter keek hem zuur aan. Als hij ‘ja’ zou antwoorden gaf hij toe dat hij doodsbang was en die indruk wou de oude man zeker niet geven aan de conciërge.

“Nee het is goed... Alfred, ga maar terug.”, gromde de magistraat zichtbaar zwaar misnoegd. De huisbewaarder liet zich dat geen twee keer zeggen. Hij was echt doodsbenauwd in dit donker en vochtig hol. Van Daelen luisterde naar de zich verwijderende snelle en zompig klinkende voetstappen. Dit geluid klonk hem nog enger in de oren dan het akelige geheimzinnige getsjak. Maar nu was hij weer alleen. De rechter hief zijn kaars zo hoog mogelijk. Maar de vlam begon vervaarlijk te flakkeren en Van Daelen was bang dat het ding zou doven. Het flakkerende geelachtige licht wierp grillige schaduwen op de met grijsgroen oud mos beklede vochtige muren. De gang liep verder maar leek kleiner en smaller te worden. Spoedig moest de rechter enigszins gebukt lopen. De rechter besepte plots dat er geen twee mensen meer naast elkaar kunnen lopen. Zo smal werd die vervloekte gang.

“TSSSSJJJAKK...”, dit keer was het geluid van heel dichtbij. Het bloed in de broze verkalkte aders van de oude rechter bevroor letterlijk...

De terdoodveroordeelde Van Dender vertelde over zijn angst van Jean-Paul...

“Nu ja... om terug te komen op die Jean - Paul. Maaïke had me gewaarschuwd. Ze had me op het hart gedrukt uit zijn buurt te blijven, maar hoe kon ik dat ? Hij was overal pertinent aanwezig. Zelfs al zag ik hem niet, ik rook zijn walgelijke lijfgeur.”, grommelde Van Dender en onderbrak zichzelf om opnieuw een nippende slok te nemen van zijn houten mok vol brak beschimmeld water. De procureur werd erg ongeduldig om de rest te kunnen horen, al begreep hij zichzelf helemaal niet. “Zijn heersende aanwezigheid was overal voelbaar en telkens als hij me in de gaten had zag ik die afschuwelijke begerige blik.”, de gevangene huiverde erg.

“Ga verder... wat deed je dan?”, drong Van Daelen aan. Alles... wilde hij weten. “Nou, ik had al wat meer vrijheid gekregen van Maaïke en de Madame en dus mocht ik vrijelijk in de gangen rondlopen. De peeskamertjes van de hoertjes was verboden gebied voor me zolang ze bezig waren met hun geile hoerenbokken. Het lot was me helaas niet gunstig gezind. Maaïke had kennelijk een ernstige fout begaan. Vraag me niet wat want dat weet ik niet. De Madame had haar persoonlijke beul en uitsmijter Jean-Paul op haar losgelaten om haar een lesje te

leren. Hij is blijkbaar als een beest te werk gegaan. Maaïke stierf onder een regen van vuistslagen en martelingen. Omdat mijn beschermengeltje er niet meer was liet de Madame mij ook op de straatkeien kieperen.”, Van Dender zweeg even om zijn woorden kracht bij te zetten maar de Procureur was al erg gruwelijk onder de indruk gekomen. “Voor het eerst was ik buiten. Sinds mijn geboorte in de WC pot had ik de straat altijd bekeken vanuit het raam. Vaak werd ik overspoeld met dromen over hoe het in het echt zou zijn net daar te kunnen vertoeven. Op die mistige en koude dinsdagmorgen hoorde ik de Madame en haar walgelijke Jean-Paul ruziemaken, om mij. Die rotzak wilde me kennelijk helemaal voor zichzelf behouden. Maar de bordeelhoudster was onverbiddelijk. Ik moest dus absoluut weg!”, zei Gerolf mat. “Hoe oud was je dan?”, wilde Van Daelen weten.

“Oh wel, ik moet een jaar of veertien geweest zijn, slechts gekleed in wat oude lompen, gemaakt van aan elkaar genaaid met sperma verkleurde lakens. Het was koud en ik rilde hevig. Eerlijk gezegd was het in dat bordeel altijd vrij warm geweest. De koude heb ik dus nooit echt gekend. En de kennismaking met deze nieuwe gewaarwording was dus niet bepaald aangenaam. De omstanders bekeken me alsof ik een ontsnapte demon uit de diepste diepten van de hel was. Ik schonk er niet veel aandacht aan. Hoewel ik vrij intelligent ben, bleek mijn spraakniveau te blijven hangen op het intellectueel vermogen van een acht jarig kind. Het waaide die dag heel erg hard. Ik was moe, hongerig en had vreselijke kou doch vond nergens voedsel. Het monotoon geratel van de koetswielen op de straatstenen was een nieuw geluid voor me. Ik had al wel vaker vanuit het raam een paard gezien maar nog nooit zo dichtbij. Kun je geloven dat ik er doodsbang van was?”, de gevangene staarde lichtjes beschaamd naar de met beschimmeld stro bedekte grond.

De oude rechter sleepte zich angstig verder...

Het getsjak klonk luider, ja scherper dan ooit zelfs. Zou het? Rechter Van Daelen priemde zijn blik op de flakkerende kaars. Als het ding doofde... De oude man huiverde bij deze gedachte. Hij wilde er niet eens aan denken. Traag en scherp oplettend stapte Van Daelen verder. Hij vervloekte zichzelf omdat hij Alfred al eerder terugstuurde. Maar hij pleegde nog liever zelfmoord dan te moeten

toegeven aan een andere dat hij doodsbang was in deze ijsskoude maffe hellekrochten. Het was plots doodstil. De rechter wilde het uitgillen van hevige angst. Deze oorverdovende doodse stilte maakte hem banger dan het getsjak. Het liefst van al wilde de man rechtsomkeer maken en zo vlug mogelijk deze spookachtige enge gangen verlaten. Gangen die nog dateren ten tijde van de tachtigjarige oorlog met de Spaanse hertog Alva. Het was alsof Van Daelen nu pas goed tot het besef kwam hoe de geesten van de talloze geëxecuteerde en gemartelde mensen geluidloos door deze enge smalle gangen zweefden. Hij kon hen niet zien of horen maar des te sterker voelde de oude man hun onzichtbare aanwezigheid. Opnieuw vocht hij tegen de drang om hard te gillen. De oude man wilde dat zijn heldere scherpe geest het begaf en omhuld werd door de warme deken van krankzinnigheid. Maar het was hem niet gegund. Alsof zijn voeten een eigen leven begonnen te leiden stapte hij voetje voor voetje verder de duistere gang in die schuin naar beneden liep. Van Daelen was ervan overtuigd dat aan het einde van de gang het voorgeborchte te vinden van de hel. Na een korte hevige flakkering door een miniem zuchtje wind doofde zijn kaars en de oude man bevond zich in totale duisternis. Dit keer kon hij zijn gil niet inhouden en een hartverscheurende langgerekte schreeuw ontsnapte aan zijn gekwelde lippen...

De terdoodveroordeelde Gerolf Van Dender verkneukelde zich...

“Ga verder... ik heb niet zoveel tijd meer.”, gromde de jonge procureur. Van Dender leek zich niet te storen aan de haast van de magistraat en keek even dromerig voor zich uit. Hij haalde diep adem en grinnikte bij de gedachte dat de procureur bang werd.

“Nu ja, dat paard deed me gelukkig niets maar ik rook zijn geuren toen het voorbij kwam. Het deed mijn knagende honger gevoelig aanscherpen. Ik rilde van angst en koude. Voorbijgangers staarden me aan alsof ik van de maan kwam. Op handen en voeten, ja... zoals een aap, kroop ik verder. De ijzige wind woei geuren van bomen, rottende bladeren en verse mulle omgewoelde bosgrond aan. Instinctief wist ik dat het er veilig zou zijn voor me. Ik snoof het met volle teugen op en kon snel de richting bepalen. Een vrouw in gezelschap van een kind gilte haast haar longen uit het lijf toen ze me zag. Ik vroeg me af waarom de mensen zo

bang van me waren. Maar op dat ogenblik kon ik dat nog niet echt bevatten. Ik bereikte spoedig de bron van die geuren... het was een uitgestrekt, niet bepaald goed onderhouden park. Voor het eerst in mijn leven hoorde ik de geluiden van tsjilpende mussen. Met opzet liep ik langs het struikgewas. Een onbekende geur leidde mijn aandacht af en deed mijn maag zwaar protesteren. Ik vond het spoedig... het was het kadaver van een vis, allicht enkele weken geleden gevangen door een meeuw in de vijver van het park en achtergelaten in het struikgewas. De vis was niet bepaald mooi meer om aan te zien. Het zat vol maden en was reeds aangevreten door verregaande ontbinding. Toch aarzelde ik niet scheurde het kadaver met twee handen in stukken en propte mijn mond vol. Lekker kon ik het niet noemen maar...”, de gevangene hield even op toen de procureur opnieuw hevig begon te braken.

“Zulks bent u niet gewend, eh procureur?”, het klonk niet spottend, eerder meelevend. Maar alsof het nog niet genoeg was hoorde de magistraat het vlijmende akelige geluid opnieuw...

“TSSSSJJAKK...”. Van Dender ging verder alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

“Als je geweten knaagt, ga dan de confrontatie aan.”

Het was alsof hij zijn mentor in zijn brein hoorde. Van Dender veroorloofde zichzelf een korte pauze en bestudeerde aandachtig zijn nerveuze toehoorder die met neergeslagen blik nietsziend naar de met vuil gedroogd stro op de grond staarde. “Die nacht begon het te sneeuwen en toen voelde mijn bladerdeken ook niet zo warm meer aan. Mijn tanden begonnen een staccato dodenmars te klapperen. Een vreemd trippelend geluid op de ondertussen droog bevroren sneeuw deed me opschrikken. Het bleek een verweesde straathond te zijn die me nieuwsgierig maar argwanend benaderde. Het beest was kennelijk het vel over been, net als ik. Instinctief voelde ik aan dat de hond een vijand was want mijn nekharen begonnen te prikken net zoals wanneer de ‘heilige’ Jean-Paul me benaderde met zijn zieke stinkende druip-lul. Ik hield me dood en liet toe dat de hond me kwam besnuffelen. Doorheen mijn half gesloten oogleden zag ik kwijlend schuim tussen zijn schurftige lippen. Dat beest had kennelijk honger en zag in mij dus een gemakkelijke prooi. Hij begon aan mijn hals te ruiken met als

doel de keel over te bijten. Bliksemsnel greep ik zijn muil met twee handen en sperde het zo hard ik kon open. Een droge misselijkmakende knak vertelde me enkele seconden later dat de hond dood was. Zowel zijn nek als keel waren doormidden gescheurd. Ik begon het warme bloed te likken die uit zijn bek begon te vloeien. Het was een godendrank. Het verzachtte de knagende honger en verstikkende dorst. Maar ik wilde méér, méér. Mijn honger was immers op dat moment onverzadigbaar en de geur van dat dode beest maakte me gek. Met twee handen trok ik zijn lippen vaneen en het scheuren van zijn vacht klonk als muziek in mijn oren. De vlezige deel van zijn snuit kwam bloot te liggen. Het zicht ervan deed me het water in de mond stromen. Op dat moment, waarde heer procureur... was ik zélf een beest, gedreven door een vreselijke honger en deels een afgrondelijke haat. Ik zette mijn vlijmscherpe tanden in het malse en rode vlees. Ik was minder dan een vuil ellendig beest... een hersenloze carnivoor van het laagste soort. Mijn handen fungeerden als klauwen en messen. Toen eindelijk mijn honger gestild was rukte ik de vacht van het kadaver en omhulde mezelf ermee. U kan niet geloven hoe warm dit aanvoelde, een warmte die ik mis, de warmte van Maaikes peeskamertje.”

Een duistere gang zo donker als de diepste diepten van de oceaan...

De oude rechter had zich herpakt. Met bevende door erge artritis en ouderdom geteisterde krom geworden vingers vond hij een lucifer en stak de kaars weer aan. Zijn angst was nog steeds heel reëel maar Van Daelen voelde zich iets geruster toen hij zijn omgeving, een grote ruimte met een vijftal nissen of gangen weer kon waarnemen. De doodse diepe stilte in deze vreselijke catacomben deed pijn in zijn oren. Des te scherper hoorde de oude rechter het ritselend gekrabbel van trippelende rattenpoten. Hoewel de bejaarde man een gloeiende hekel had aan die beesten, begroette hij enigszins blij hun aanwezigheid. Het verlichtte ietwat zijn eenzame last. Hij trachtte zich te oriënteren. Van waar kwam die zucht wind die daarjuist zijn kaars had gedoofd? De rechter was er zeker dat zich dààr zich de bron van het “*getsjak*” bevond. Maar welke gang was het? De oude man wist het niet. Hij keek intensief naar de kaarsvlam die hem mogelijk kon vertellen vanwaar die wind zou komen. Maar de kaars bleef helder branden. Er zat hem dus niets

anders op dan elke gang te doorzoeken. Het idee om die donkere ruimtes te doorzoeken, joeg hem een innige doodsangst aan maar wist dat hij geen keuze had...

“Als je geweten knaagt, ga dan de confrontatie aan.”

Hij besloot de gang aan zijn linkerkant het eerst te nemen. Secondelang hield de man zijn kaars voor de ingang. Geen reactie... De kaars bleef puntgaaf en recht branden. De oude rechter hield de kandelaar omhoog in de hoop iets in die duistere gang te kunnen ontwaren. Het enige wat hij zag was het dieper wordende angstaanjagende duister. Van Daelen haalde zuchtend adem alsof hij een duik nam in de diepste diepten van de onmetelijke oceaan en stapte aarzelend binnen...

Het ijzingwekkende geluid van de guillotine begon de procureur te irriteren...

Van Dender geeuwde nadrukkelijk alvorens hij zijn verhaal hervatte. Die open mond met rottende tanden stoorde de jonge procureur Van Daelen mateloos.

“Ga verder, mijn tijd is nu wel erg beperkt geworden door jouw voortdurende getreuzel.”, grommelde hij onrustig. Van Dender grinnikte even en werd ernstig. “Ondanks de hevige kou was ik toch in slaap gevallen. Het bladerdek met die hondenvacht hielden me gelukkig ietwat warm. Ik werd wakker door het lawaai van roepende en joelende kinderen. Het vroomde dat het kraakte. De intense koude liet zich opnieuw gevoelen doorheen mijn geteisterde lichaam. Ik kon het geklapper van mijn tanden niet eens bedaren. De zon scheen flauw doorheen een grauwe laaghangende mist. Ik moet dus lang hebben geslapen. Fit voelde ik me niet en de honger liet weer van zich horen. Het kadaver van de half opgegeten hond nodigde me uit. Een kind krijste plots. Ik zag het, een meisje van amper tien, twaalf jaar, die me zag zwelgen. Ik keek toe hoe ze wegliep zo hard ze kon. Uiteraard kon ik op dat moment haar vlucht nog niet in verband brengen met mijn kennelijk verfoeilijke aanwezigheid. En...”, Van Dender zweeg omdat de procureur zijn hand op hield.

Van Daelen onderbrak hem met een weinig ter zake doende vraag. Eigenlijk dom... “Hoe ben je zo slim geworden? Je was toch weinig meer dan een

verwilderd beest?!”, wilde de magistraat absoluut weten. Van Dender grinnikte opnieuw maar wenste niet op de vraag van de magistraat niet in te gaan. Het stoorde de procureur. “Waarde heer Procureur, laten we niet op de zaken vooruitlopen. Het zal u spoedig wel duidelijk worden.”, de spottende ondertoon waarvan Van Dender zich steeds had bediend was verdwenen. Het leek Van Daelen steeds meer en meer alsof de terdoodveroordeelde zijn verhaal vertelde als toeschouwer en niet meer als zichzelf. “Natuurlijk was het ook de eerste keer dat ik een kind zag, een mini-volwassene. Ik had haar geroken en haar geuren goed in me opgenomen. Dat meisje rook heerlijk, weet u? Niet zoals volwassenen die meestal naar chloorachtig sperma zoals in het peeskamertje van Maaïke geuren. Het had iets subtiels, zoals een jong ontluikend rozenknopje. Misschien ruikt de onschuld zo.”, murmelde hij vergenoegd.

De procureur kon nauwelijks zijn onverholen afschuw verbergen en deed er niet eens moeite meer voor. Zoiets wilde hij sowieso niet horen. Veel te pervers, bah! “TSSSSJJJAKK...”, opnieuw weerklonk het afschuwelijk zoevend en kappend geluid. De veroordeelde scheen het niet eens meer op te merken en vervolgde vrolijk zijn pervers verhaal.

“TSSSSJJJAKK...”, dan een kleine pauze van amper een halve minuut...

“TSSSSJJJAKK...”

“TSSSSJJJAKK...”, het geluid verstomde en stierf weer plots uit. De tussenpozen werden hoe langer hoe korter, ontdekte Van Daelen. De jonge procureur voelde zijn nekharen hevig prikken en zijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Hij kon niet veel meer hebben. Woedend liep hij naar de gevangenisdeur en brulde door het venstergat tegen de wachtende zwaar obese cipier dat men ermee moest stoppen. “Idioten... hou op met die stomme guillotine, stop daar in godsnaam mee.”

Van Daelen werd glimlachend nagestaard door de terdoodveroordeelde Gerolf. “Trek het u niet aan waarde heer procureur. Het is niet uw kop die eronder moet, maar de mijne.”, lachte de man. Bang voor de dood was ie niet vond Van Daelen. Met trillende benen liep de jonge gerechtsdienaar rillend terug naar het houten zitje.

En de zo gevreesde doodsangst kwam...

Voetje voor voetje liep de oude rechter verder. Het flakkerend kaarslicht was nauwelijks voldoende om enkele centimeters straalsgewijs flauw te verlichten. Hij kon haast geen hand voor de ogen zien. Het tochtte niet eens meer. Van Daelen kreeg de indruk dat het allengs droger werd. De kille vochtigheid scheen te verminderen met elke stap die hij deed. Hij voelde echter een beginnende ijzingwekkende doodsangst opkomen die zijn weerga niet kende. De oude rechter zou het willen uitgillen maar zijn keel leek dichtgegroeid door zijn ruwe, droge en door de alcohol opgezwollen gevoelloze tong. De man wilde echter teruglopen, weg... weg van dit akelig donker oord waar verdoemde zielen hun onhoorbaar gekrijs en gesteun doen weerklinken tegen de met halfvergane grijsachtige mossen beklede eeuwenoude basalten muren, een oord waar eeuwenoude lijkenluchten vermengd met rottende plantenresten de verzuurde atmosfeer teisterde. Maar zijn voeten gehoorzaamden hem niet eens meer. Steeds verder en verder liep Van Daelen de sinistere duistere gang in. Het zwakke flakkerende kaarslicht verzwakte met elke stap die de oude man deed. Opnieuw slaakte de rechter een langgerekte hoge doodskreet die als een golvende hoge echo doorheen de talloze gangen welfden als een somber angstaanjagend trompetgeschal...

Het lawaai van het doodswerktuig werd almaar luider en indringender...

“Ja, de onschuld heeft zo’n heerlijk zwoele en specifieke geur. Hoewel het kleine meisje al ver was weggelopen kon ik haar geuren nog steeds ruiken. Het was alsof ze een lichtend pad heeft aangelegd, speciaal voor mij. Ik hoefde haar aroma maar slechts te volgen. Het kon gewoonweg niet missen. Het hondenkadaver trok me plots niet meer aan, hoewel de knagende honger mijn maag haast deed uiteenscheuren. Mijn tanden begonnen opnieuw onbedaarlijk te klapperen van de hevige kou. Toch stoorde het me op dat moment niet. Er was één overheersende gedachte, dat meisje.”, vertelde hij. Van Dender hield even op en nam opnieuw een klein slokje van zijn vieze mok brak beschimmeld water.

“TSSSSJJJAKK... TSSSSJJJAK... TSSSSJJJAKK... TSSSSJJJAKK...”

De procureur schrok elke keer maar deed niettemin zijn uiterste best dit messcherpe zoevend en kappend geluid te negeren. De gevangene scheen het niet

eens meer op te merken, al was Van Daelen er zeker van dat Van Dender het wel hoorde.

“Ik volgde het spoor van het meisje. Ik was me er niet van bewust dat ik er raar heb moeten uitgezien voor de omstaanders die in een grote boog vol afschuw om me heen trachtten te lopen. Ja, ik kroop meer dan ik liep. Mijn knieën waren geschaafd en bloedden fel door de snijdende bevroren sneeuw met scherpe kiezels. Toch voelde ik het niet eens. De geur van dat kleine meisje deed me alle ontbering, kou, pijn, honger en dorst vergeten. Mijn handen waren paarsblauw geworden en het had niet veel gescheeld of ik was al mijn vingers kwijt door bevriezing. Luister, ik was nog steeds armzalig gekleed in dat omgenaaid dunne beddenlaken van Maaïke, met de bloederige vacht van de half opgevreten hond over mijn naakte schouders. Volkomen onbewust hoe ik er moet hebben uitgezien kroop en liep ik verder het wit besneeuwde park uit. Het geratel van de karrenwielen op de uitgehouwen kinderkopjes drong door mijn oren. Toch schonk ik er geen aandacht aan. Ik bleef de geur volgen. Het was zoals een stukje zoete perzik in de zomer. Het aroma bleef hangen op de grond, langs de boomstammen, langs de straten. Ik hoorde mensen gillen van uitzinnige angst nadat ze me zagen. Een oude man, mogelijk van rijke komaf greep zijn zilveren wandelstok en sloeg me ermee. Hij beet me toe een afschuwelijk godvergeten monster te zijn. Zijn wandelstok had een diepe schram nagelaten op mijn linker onderarm. Blootgesteld aan de bittere kou stolde het bloed gelukkig vrij stel zodat ik niet zou creperen van bloedverlies. Terwijl ik de geur verder volgde en de mensen negeerde vormde zich een groep omstaanders aan het eind van de hobbelige straat. Natuurlijk was het de straat waar ik door moest. De geuren trokken een duidelijk herkenbaar spoor. Er waren twee mannen die mijn aandacht trokken. Ze waren zwart gekleed en hadden grote knuppels bij die ze in aanslag hielden. Op dat moment had ik niet eens het besef of kennis van een macht die ‘*politie*’ heette. Eén van hen krijste me toe dat ik uit de weg moest of ze zouden me weg knuppelen. Mijn woordenschat beperkte zich tot enkele woorden, maar ‘*stop*’ begreep ik en gehoorzaamde. Een kleine tien meter scheidde zich tussen mij en die omstaanders. Ik hield de knuppels in de gaten, me Jean - Paul herinnerend, die me ook al eens had geslagen met zo’n stok. Misschien kan u het zich niet voorstellen maar ik was doodsbang en begon te gillen.”, vertelde de man...

Stinkende luchten leidden de oude rechter...

De oude Van Daelen werd zich bewust van een vreemde, doch vertrouwde atmosfeer. Hij rook het brakke water uit die houten mok, het verse braaksel in dat hoekje ginds. Zijn doodsangst scheerde hoge toppen. De nekharen prikten erg en stonden stijf. De rechter wist dat ieder ander allang de grens van de zaligmakende krankzinnigheid zou hebben overschreden. Het was hem echter niet vergund. In die duistere gang, vol met vertrouwde maar onbestemde geuren leken zijn voeten een eigen leven te leiden en dwongen hem verder te lopen, het donkere huiveringwekkende onbekende in, zich scherp bewust van een diep gevaar van een onmetelijke monstrueuze majesteit. Vreemde doch bekende geluiden die zich langzamerhand omvormden tot joelende en krijsende stemmen begonnen te vormen. Maar daar was ook weer dat vreselijke lawaai...

“TSSSSJJJAKK...”

De jonge procureur begon stilaan tot een indringend besef te komen...

Van Dender zuchtte even en keek nietsziend voor zich uit. De jonge procureur werd ongewild geïntrigeerd door het verhaal van de ter dood veroordeelde. Hij wilde de échte waarheid kennen. Een waarheid die niet in het verslag stond.

“Komaan man, maak nu toch eens eindelijk je versie van de feiten af.”, het klonk kwaad met een vleugje angst, angst omdat Van Daelen diep in zichzelf wist wat er ging komen. Doch de gevangene liet zich echter niet opjagen. Zijn blik bleef strak gevestigd op de muur achter de procureur waar de verkreukelde houtskool tekening van de jonge procureur hing.

“Ja, waarde heer procureur, ik was echt doodsbang. Ik kende de harde pijn die zo’n knuppel kon veroorzaken op mijn lichaam. Ik keek om me heen om me heen en zocht instinctief naar een ontsnappingsweg. Een donker steegje links van me nodigde me uit en ik rende zo hard ik kon die leegte in. De zaligmakende geur van het meisje drong opnieuw mijn hongerige neusgaten in en vergat het gevaar waar ik zo-even werd aan blootgesteld. Buiten adem kroop ik verder op handen en voeten de steeg in. Het zoete aroma van het kind werd sterker en geuriger,

naarmate ik dieper de steeg inging. Het benam me haast de adem en kreeg ook voor het eerst in mijn miezerig leventje een erectie. Natuurlijk begreep ik het niet. Hoewel ik jarenlang onder hoeren heb geleefd was ik me niet bewust van mijn eigen seksualiteit. Ik moest dit gevoel met een soort zoete en pijnlijke honger hebben verward. Het gevoel van de menigte verstomde kennelijk. Onbewust keek ik achter me en zag de zwart geklede mannen met hun knuppels verder lopen. Blijkbaar zaten ze niet achter mij aan. Maar op dat moment had ik daar absoluut geen besef van. Misschien was er een klopjacht gaande naar de een of andere boef. Dat zal ik echter nooit weten.”, zuchtte de man.

De procureur wist maar al te goed waarover de gevangene het had. Die dag was de politie op zoek naar een bende jonge snaken die een reeks roofmoorden in het park hadden gepleegd. Men zocht dus toen niet naar Van Dender. Hadden ze hem toen gegrepen zou die vreselijke kindermoord nooit gebeurd zijn. Dat was een gemiste kans vond Van Daelen verbitterd.

“Maar kom... het meisje was ergens in de buurt. Haar geuren waren zo sterk en nadrukkelijk aanwezig. Ze moest zich daar ergens bevinden. Mijn scherpe reukzin wees me echter de weg. Er woei echter een nieuwe en onbekende geur die me van mijn stuk bracht en een reeks vreemde beelden in mijn verwarde geest wekten. Ik bereikte de gigantische rivier, omgeven door kades en vreemd uitzierende soorten drijvende huizen die we kennen als aangemeerde boten. Ik bleef staan om het uitzicht op de brede rivier in ogenschouw te nemen en nam de geuren die de noordwestenwind aanbracht goed in me op. Ondanks de bittere kou gaf de zilte zeelucht me een warm en vriendelijk gevoel diep in mezelf. Aan het eind van het straatje, weg van de kade, vond ik het huisje waar het meisje was binnengevlucht. Vreemd genoeg herkende ik nog iets verderop het hoerenkot waar ik geboren ben en mijn ganse jonge ellendige leven had vertoefd. Ik vond het raar dat ik de rivier met zijn boten nooit eerder heb gezien. Misschien was ik me er niet van bewust geweest. Ik weet het echt niet. Ik bekeek het huisje waar dat kind woonde, een klein lemen optrekje met een rieten dak. De ramen waren afgedekt met jute en vodden. Ik rook een ontzettende verscheidenheid van onbekende geuren en te midden daarvan overheerste de geur waarvoor ik mijn leven waagde. Ik naderde het huisje en trachtte het jute wat opzij te trekken. Een warme lucht woei me tegemoet. De kleine haard in het midden van het gehucht brandde fel. Ik zag het meisje aan de tafel zitten. Ze leek te spelen met een zelfgemaakt linnen popje. Ik

hoorde haar liefelijke en zachte woordjes prevelen die ik niet begreep. Het waren haar geluiden en geuren die me opnieuw zo aantrokken dat het écht pijn deed. Ik zocht naar een mogelijkheid om binnen te komen maar was tevens beducht op de aanwezigheid van een volwassene. Toch leek ze geheel alleen te zijn. De kleine voordeur bevond zich zijdelings van het vervallen huisje. Ik liep er traag en voorzichtig naartoe. Mijn hand ging aarzelend naar de houten klink en draaide die om, half en half verwachtend dat ze gesloten zou zijn wat niet het geval was. Nog steeds had het kind niets in de gaten. Ik was zo mager dat de kleine kier voldoende was om mijn lichaam er door te wurmen. Ik moet echter ietwat teveel lawaai hebben gemaakt want het meisje zag me en begon te huilen van angst. Beducht voor haar gekrijs die volwassenen konden horen vloog ik op haar af.”

De oude rechter beseft dat het einde van zijn zoektocht nakende is...

De oude rechter trachtte met troebele blik het diep duister in de gang te doorboren maar het zwakke geflakker van zijn kaars was zelfs nauwelijks voldoende om zijn gezicht te verlichten. Het onhoorbare gejoel en gekrijs van een wilde menigte werd luider. Op de een of andere manier kwam het hem vertrouwd voor. Maar die vertrouwdheid wilde de oude Van Daelen liever niet ervaren of weten wat er was. Naast het angstaanjagende sinistere ‘TSSSSJJJAKK...’ leek het gekrijs van de woeste meute een kakofonie van een majestueus en satanisch requiem. Iets warmes liep langs zijn broekspijp. Van Daelen werd zich vaag bewust van zijn eigen urinegeur. In de verte zag hij een onbestemd vaag licht. Tegen zijn wil in begonnen zijn voeten stap na stap verder te gaan... de richting in waar het vreemde licht zich bevond. Voor velen zou het licht een baken van leven en redding betekend hebben in dit somber en duister oord maar voor de oude man niet. Instinctief wist Van Daelen wat het licht inhield en verborg. Als door een onbekende wilskracht gedreven werd de rechter gedwongen verder te gaan, verder naar het spookachtige licht die het einde van zijn zoektocht kon betekenen. Was de conciërge Alfred hier maar, al was het slechts de aanwezigheid van een mens. Dat zou zijn vreselijke angst verminderen...

De terdoodveroordeelde vertelde met plezier hoe hij het kind levend opvrat...

De terdoodveroordeelde zweeg plots en keek nietsziend naar de kale afbrokkelende zoldering alsof hij daar iets specifieks zag. De jonge procureur trachtte zijn blik te volgen doch kon niets ontwaren. Van Daelen trachtte zich voor te stellen hoe de terdoodveroordeelde kon genieten van alle walgelijke perverse dingen die hij met het arme kind deed. Het ging zijn petje te boven. Hoe pervers en verdorven was hij. “Ik moet het kind nogal hard hebben aangepakt want ze was bewusteloos. Haar geuren bedwelmde me en ik kreeg een hevige erectie al begreep ik dat niet. Ziet u, ik was me niet eens bewust van mijn ontluikende seksualiteit. Het lijfje van dat kind deed me zelf helemaal niets. Het waren haar onbezoedelde maar verdorven geuren die me haast krankzinnig van begeerte maakten. Natuurlijk kon ik die opkomende hevige begeerte niet in verband brengen met de behoefte aan een voortplantingsdaad. Ik dacht dat het ‘honger’ was, een tomeloze onbedwingbare honger die ik ook heb gevoeld toen ik die hond de keel over en hem rauw begon op te schrokken. Maar die hond bracht zo’n liefelijke geur niet op. Het was dierlijk en greep mijn laagste instincten aan kenmerkend voor haat en woede. Ik verscheurde welbewust dat beest. Doch dat meisje... haar geuren waren onbeschrijfelijk. Het kwijl liep me langs de mond. Bruusk trok ik haar kleren uit en raakte haar zachte vlees aan, met een tederheid die ik niet kende, noch kan omschrijven. Op de tafel zag ik een tinnen lepeltje liggen. Ik had Maaïke vaak zien eten met zulk een lepeltje. Ik stak het ding in de zachte onderkant van haar keel...”

Procureur Van Daelen huiverde intens bij deze woorden en herinnerde zich plotsklaps dat die Franstalige Besancourt in het bijzijn van inspecteur Van Molenbeke straks nog met de gevangene zal willen spreken. Van Daele wilde alles van Van Dender weten, zelfs nog voor Besancourt met de gevangene zou praten. “Ga voort man, ik heb echt niet veel tijd meer.”, het klonk meer dan gejaagd. Van Dender keek hem met een zachtmoedige blik aan.

“Dat weet ik waarde heer procureur. Maar we hebben nog wel even.”, antwoordde de gevangene vriendelijk.

“Waarom heb je in godsnaam een lepel gebruikt?”, wilde de magistraat weten.

“Dat zei ik toch reeds? Ik heb mijn pleegmoedertje al vaak met een lepeltje zien eten. Nogal wiesde dat ik hetzelfde wilde doen. Natuurlijk was zo iets een hels

karwei met een heftig spartelend kind. Maar het lukte me. De lepel was kennelijk scherp genoeg om een stukje zwezerik dat lillend op het lepeltje lag, te nemen uit haar keel. Je kan niet geloven hoe heerlijk dat smaakte. Als je gewend bent aan rottend slachtafval is zo'n stukje vers en zoet kindervlees een hemels manna. Ik lepelde een oog uit en stak het in mijn mond. Het kind krijste hard van hevige pijn maar daar was ik me niet echt van bewust. Ik wist zelfs niet eens dat zoiets pijnlijk was. Het oog smaakte ietwat naar zurig water en kraakbeenachtig gelei. Het was zoals de oude korstjes brood die Maaïke sopte in verzuurde melk om me als pasgeboren baby te voeden. Het duurde vrij lang eer het meisje niet meer bewoog. Van toen af ging het lepelen makkelijker. Maar met elke hap kindervlees leek mijn maag steeds meer honger te krijgen. Ik wierp de lepel terug op de tafel en probeerde woest met mijn scherpe tanden de hompen vlees af te bijten van haar borstkas. Het bloed dat eruit gutste smaakte ook erg zoet. Dat was een heerlijke beleving voor me en dronk er zeer gulzig van. Haar ribben waren elastisch. Het doorbijten van die zachte beenderen was ook een verrukking. Haar lichaam was een onuitputtelijke bron van nieuwe dingen. Wat ik echt niet lustte was de inhoud van haar darmen. Na een hele tijd was mijn maag voldaan. Ik voelde me de koning te rijk en kroop dicht bij de haard waar de vlammen knetterden en een woest flakkerspel speelden. De warmte deed me spoedig doezelen en uiteindelijk viel ik tevredengesteld in slaap." Van Daelen voelde plots een sterk beklemmende band rond zijn keel...

En de oude rechter kon niets anders dan de Dood begroeten als een oude vriend...

De oude rechter kon niet veel ontwaren in het donkere schemerduister maar het afgrijselijke onhoorbare lawaai van een joelende menigte was er niet minder om. Gustaaf Van Daelen kon niet precies uitmaken of het gekrijs enkel in zijn verbeelding te horen of echt was. Hij tipte op het eerste al was het maar om zijn gierende zenuwen tot bedaren te brengen. Stap na stap wankelde de bejaarde magistraat verder. Hij kon geen tocht of zuchtje wind meer waarnemen. Kennelijk was deze plaats een gesloten ruimte met slechts één ingang. Het kaarslicht gaf helaas niet veel prijs. Het rook er muf... de geur van verdroogd hout. Van Daelen

herkende onmiddellijk de specifieke geur. Was dat daar niet de olie waarmee men de guillotines tegen houtrot beschermdde? En die verdomde toenemende angst begon de rechter letterlijk rond zijn keel en nek te knellen. Een luid gejoel en gebrul steeg op en weerklonk de bekende en gevreesde vlijmende klap...

“TSSSSJJAKK...”, daarna vervloog het bewustzijn van de terdoodveroordeelde langzaam en traag weg, terwijl zijn stervende ogen zich blind staarden op het oranjekeurige, grillige weeftextuur van de guillotinemand. Van Daelen snapte er niets van. Wat was er nu in godsnaam gaande? Wat gebeurde er toch? Nog eenmaal zagen de ogen van de terdoodveroordeelde de lachende gezichten van Gerolf Van Dender en de Brusselse Voorzitter monsieur Besancourt en hoorde hij de luide joelende, juichende stemmen van het publiek. Toen kwam de complete duisternis...

